

Αγκαθα Λούις: Αρκεί να προσφέρουμε και ας μας βλέπει μόνο ο Θεός

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Μια όμορφη ιστορία ζωής εκτυλίχτηκε στα μάτια μου σαν ταινία τη μέρα που συνάντησα την Αγκαθα Λούις (Agatha Louis), μια Κυπριοπούλα που ήταν παιδί κατά τη διάρκεια του Αγώνα της ΕΟΚΑ για την ανεξαρτησία της Κύπρου από το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ενωση της με την Ελλάδα. Ενα παιδί τότε που έζησε μέσα στο φόβο και τον πανικό, είδε μπροστά στα μάτια του και άκουσε για τα εγκλήματα των Βρετανών και των Τούρκων. Για ένα παιδί όμως, η ζωή του δίνει ξανοίγματα να ξεχνάει το φόβο και να προχωράει μπροστά.

Σήμερα η Αγκαθα Λούις δεν φοβάται. Ηρθε νεαρή δεσποινίδα στην Αμερική με ένα πλοίο γύρω στο 1967, με σκοπό να παντρευτεί τον Τζορτζ Λούις, έναν ευκατάστατο Ελληνοαμερικανό τραπεζίτη, που δεν γνώριζε, και έβαλε το δικό της λιθαράκι στην ιστορία των μεταναστών που έχουν προσφέρει στον Ελληνισμό.

Η ζωή της Αγκαθα είναι συνδεδεμένη με τον εθελοντισμό από τότε που ήταν παιδί στην Κύπρο. Στην Αμερική συνδέθηκε με το Ελληνικό Τμήμα του Ronald McDonald House (Ρόναλντ ΜακΝτόναλντ Χάουζ), στη Νέα Υόρκη, που εδώ και 40 χρόνια παρέχει υπηρεσίες υποστήριξης σε οικογένειες από την Ελλάδα και την Κύπρο, καθώς και σε Ελληνοαμερικανούς που διαμένουν στη Νέα Υόρκη και παλεύουν με τον καρκίνο.

Η Αγκαθα και ο Τζορτζ Λούις σε αναμνηστική φωτογραφία με δύο δίδυμες αδελφές που φοιτούσαν στην West Point Academy και φιλοξενήθηκαν σε μια από τις εθνικές επετείους της 25ης Μαρτίου στο σπίτι τους στο Μανχάταν.

Η Αγκαθα ξεκίνησε τον εθελοντισμό στο Ronald McDonald House το 1974 με την τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Από τότε σιωπηλά, χωρίς τυμπανοκρουσίες και «πίσω από τις κουρτίνες» η εθελόντρια αυτή έχει αφιερώσει την ζωή της μέχρι σήμερα στα καρκινοπαθή παιδιά της Ελλάδας και της Κύπρου, που είχαν την ατυχία να βρεθούν αντιμέτωπα από τη γέννησή τους ή και σαν μεγαλύτερα παιδιά με την αδυσώπητη ασθένεια. Η Αγκαθα όμως δεν φοβόταν πια! Είχε και έχει ακόμα το κουράγιο να στέκεται στο προπύργιο του Ronald McDonald House και να συμμετέχει ενεργά στην ομάδα των Ελληνοαμερικανών που είναι ευαισθητοποιημένοι στις καταστροφικές συνέπειες του καρκίνου και φροντίζουν να κάνουν καλύτερες τις συνθήκες διαμονής και θεραπείας των παιδιών και των οικογενειών τους.

Η αφοσίωσή της στους συνανθρώπους της και στα παιδιά που έπασχαν από την επάρατη νόσο είναι συγκινητική και αξιοθαύμαστη, καθώς και η συμμετοχή της επί 49 χρόνια στους Μαραθώνιους της Αγάπης και σε όλες τις ερανικές εκδηλώσεις. Ας μάθουμε λίγα πράγματα για την ζωή της...

Γέννηση και Εκπαίδευση

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κύπρο. Εκείνα τα χρόνια από το 1955-1959, είχαμε τον πόλεμο με τους Αγγλους. Σχολείο δεν μπορούσαμε να πάμε και τα σπίτια των καθηγητών μας είχαν γίνει κάτι σαν κρυφό σχολειό. Κάναμε Αρχαία σε ένα σπίτι και Μαθηματικά σε άλλο. Στα 14 χρόνια μου έκανα εθελοντισμό στο Μουσείο Πιερίδη, που ήταν ο νονός μου. Μετά το σχολείο πήγαινα εκεί και βοηθούσα στο τμήμα που έλεγχαν τις αρχαιότητες. Δεν είχαμε κάμερες τότε να βλέπουμε τους κλέφτες, οπότε καταγράφαμε κάθε αρχαίο μνημείο και το ελέγχαμε.

Με τον πρέσβη Μιχαήλ Σωτήρηχο και τον σύζυγό της Τζορτζ Λούις στα βαφτίσια του γιου της.

Ετσι πέρασαν μερικά χρόνια και τελείωσα το Δημοτικό σχολείο και μετά πήγα στο Παγκύπριο Εμπορικό Λύκειο. Ο πατέρας μου εργαζόταν σε ένα μεγάλο εργοστάσιο που έφτιαχναν δόντια (μασέλες), που αργότερα το έκλεισαν οι Τούρκοι και γύρω στους 50 εργάτες έμειναν χωρίς δουλειά. Δεν πήραν ούτε αποζημίωση. Ο πατέρας μου ήταν ο πρώτος εργάτης που δούλεψε από παιδί, όταν άνοιξε το εργοστάσιο, περίπου γύρω το 1940. Η μητέρα μου έραβε πουκάμισα. Είχαμε πολλούς πλούσιους Αρμένηδες στη Λάρνακα και όλοι φορούσαν τα «πουκάμισα από τη Λέλα», την μητέρα μου. Είχαμε μία καλή οικονομική κατάσταση, αλλά μετά τον πόλεμο ήταν πολύ δύσκολα.

Τα δύσκολα χρόνια

Η κατάσταση ήταν πολύ άσχημη τότε, αλλά ούτε το κλείσιμο των σχολείων, ούτε η αφαίρεση των εικόνων των Ελλήνων ηρώων από τους τοίχους, ούτε η απαγόρευση του εθνικού ύμνου και της σημαίας, ούτε τα δακρυγόνα και τα βασανιστήρια ήταν ικανά να κάμψουν το φρόνημα των νέων, που αγωνίστηκαν για την ανεξαρτησία της Κύπρου. Εγώ ήμουν μικρή τότε, αλλά θυμάμαι, ότι δεν είχαμε φαγητό και μας επέτρεπαν να βγαίνουμε μόνο μια μέρα την εβδομάδα, για να αγοράσουμε τα απαραίτητα. Ο μπαμπάς μου έβγαινε κάθε Πέμπτη και έφερνε τη μια εβδομάδα λάδι, την άλλη βδομάδα φυσικέλαιο. Οι άνθρωποι που ζούσαμε στην πόλη, υποφέραμε πολύ περισσότερο, απ' ό,τι υπέφεραν οι άνθρωποι που ήταν στα χωριά. Πολλοί από αυτούς δεν ήξεραν καν τι γινόταν κάτω στην πόλη. Από την μια οι Αγγλοι, από την άλλη οι Τούρκοι. Το σπίτι μας ήταν έξω από τον Αγιο Λάζαρο και εκεί σ' αυτή την ενορία ήταν και οι τουρκομαχαλάδες. Αυτοί οι Τούρκοι ήταν σαν άγρια θηρία! Ο μπαμπάς μου είχε βάλει λαμαρίνες έξω από τα παράθυρα, γιατί περνούσαν με τις μεγάλες μαχαίρες και όποιον πάρει ο Χάρος! Ζούσαμε παρέα με τον τρόπο. Αν έβγαινες έξω μετά την απομόνωση σε σκοτώνανε.

Ο εφιάλτης των Εγγλέζων και των παραστρατιωτικών τουρκικών οργανώσεων

Από αριστερά, η Τερέζα Ρωσσίδη, ο Τζορτζ Λούις, ο Ζήνων Ρωσσίδης με τον γιο της Αγκαθα και του Τζορτζ και η Αγκαθα κατοικία τους.

Οι Αγγλοι κρέμασαν αλύπητα τόσα νέα παιδιά τον καιρό της ΕΟΚΑ. Οι Τούρκοι έκοβαν κεφάλια! Αν σε περίοδο απομόνωσης έβλεπαν άνθρωπο να περπατάει, τον σκότωναν σαν μύγα. Μόνο ένα μικρό αμαξάκι και ένας παπάς επιτρεπόταν να περάσει από αυτό το δρόμο, για να μαζέψουν τα πτώματα και τα κομμένα κεφάλια και να πάνε στο κοιμητήριο να τα θάψουν. Ο πατέρας μου ένα πρωινό με τον καλύτερο φίλο του, 30 χρονών, πήγαιναν στο εργοστάσιο και τους έπιασαν. Ο πατέρας μου σώθηκε, γιατί ήταν οδοντοτεχνίτης και όλοι οι φτωχοί Τουρκοκύπριοι φώναζαν να μην τον σκοτώσουν, γιατί τους έφτιαχνε δόντια. Εκείνα τα χρόνια περνούσαμε καλά με τους Τουρκοκύπριους, αλλά η Τουρκία υποβοήθησε τη δημιουργία μυστικών παραστρατιωτικών τουρκοκυπριακών οργανώσεων που είχαν βασική επιδίωξη την εξόντωση των ομοεθνών τους Τουρκοκυπρίων που αγωνίζονταν για την προώθηση κοινών κοινωνικών και πολιτικών σκοπών με τους Ελληνοκυπρίους. Οι Τούρκοι που προέρχονταν από την Τουρκία, που ήταν εγκληματίες, άρχισαν να μας σκοτώνουν. Το παλληκάρι, τον φίλο του πατέρα μου,

τον έκαναν κομμάτια μπροστά στα μάτια του.

1967 - Αναχώρηση για την Αμερική

Όταν τελείωσα το Λύκειο έπιασα δουλειά στα γραφεία του Μουσείου Πιερίδη. Είχα ήδη εμπειρία, γιατί από το Δημοτικό πήγαινα και βοηθούσα στο Μουσείο. Τώρα όμως εντάχτηκα κανονικά στο προσωπικό. Ο κ. Πιερίδης είχε πολλές εταιρείες, μεταξύ των οποίων και την Shell και την Petrolina. Όμως οι Τούρκοι άρχισαν να κάνουν χειρότερα και από τους Αγγλους. Εβαζαν βόμβες και μια από αυτές έπεσε και στα γραφεία μας. Ήμουν η μόνη που τραυματίστηκα. Με βρήκανε μέσα στα χώματα. Ξύπνησα στο νοσοκομείο, αλλά ήμουν ζωντανή! Συνέχισα να δουλεύω στα γραφεία. Ο νονός μου όμως ήθελε να με παντρέψει. Με σύστησε λοιπόν σε κάποιον που είχε γνωστό στην Αμερική, τα κανόνισε επίσης με τον εξαδέλφό μου τον Ζήνωνα Ρωσίδα που ήταν πρέσβης της Κύπρου στην Αμερική και το 1967 ήρθα σαν νύφη στη Νέα Υόρκη. Μέσα σε τρεις εβδομάδες παντρεύτηκα με τον Τζορτζ Λούις, με κουμπάρο τον Ζήνωνα Ρωσίδα που στάθηκε δίπλα μου σαν πατέρας μέχρι τον θάνατό του.

Ξεκίνημα μιας καινούργιας ζωής

Η Αγκαθα με την Τερέζα και τον Ζήνωνα Ρωσσίδη και ένα μουσικό.

Στη ζωή μου μέχρι τότε είχα μάθει να δουλεύω και δεν είχα σκοπό να κάθομαι επειδή παντρεύτηκα. Μέσα στον μήνα άρχισα να δουλεύω στην Wall Street στο 60 Brown Str. Τότε ζούσαμε με τον άνδρα μου στο 86 str. και Σέντραλ Παρκ. Το σπίτι που κατοικούσαμε ήταν του γνωστού γιατρού Παπανικολάου, το πρώην εργαστήριο, το οποίο η σύζυγός του το μετέτρεψε σε σπίτι μετά τον θάνατό του. Και ενώ εργαζόμουν μου έκαναν μια άλλη πρόταση να αλλάξω δουλειά και να πάω στο Time Life Magazine, που βρισκόταν στο 50 str. και 6th Av. Με προσέλαβαν και δούλεψα εκεί 6 ½ χρόνια σαν υπεύθυνη κυκλοφορίας. Στη συνέχεια, πέρασα από το Mount Sinai για ένα μικρό διάστημα μεν, το οποίο όπως αποδείχτηκε στην πορεία μου ήταν πολύ βοηθητικό και τελικά συνέχισα στην International Telephone and Telegram (ITT) για όλα τα υπόλοιπα χρόνια μου μετά.

Εθελοντισμός

Από τον καιρό που ήμουν επτά χρονών, ο πατέρας μου με σήκωνε ό,τι ώρα και να ήταν και πηγαίναμε με το ποδήλατο, είτε με χιόνι είτε βροχή, σε όσους ανθρώπους αρρώσταιναν ή πάθαιναν εγκεφαλικό. Ήταν πρακτικός γιατρός. Εγώ κρατούσα ένα κουτί που είχε μέσα αλκοόλ, ένα πιρούνι με μπαμπάκι, μία λεπίδα και βεντούζες. Φτάναμε στον ασθενή που ήταν ετοιμοθάνατος, και ο πατέρας μου με το λεπίδι του άνοιγε ένα σημείο πίσω από το αυτί του, για να βγει το αίμα. Δεν πέθανε ποτέ άνθρωπος στα χέρια του πατέρα μου. Θα ήθελε να είναι γιατρός. Το ίδιο και εγώ. Η ζωή δεν με οδήγησε προς την ιατρική, αλλά έμαθα να βοηθάω τους ανθρώπους από τον πατέρα μου. Παρόλα αυτά, όταν ήρθα στην Αμερική είχα μάθει γραφομηχανή πάρα πολύ καλά και εκείνα τα χρόνια έγραφα 80 λέξεις το λεπτό. Γι' αυτό δεν έμεινα ποτέ χωρίς δουλειά. Το 1974 μου δόθηκε η ευκαιρία να βοηθήσω τους ανθρώπους μας. Η κυρία Νίκη Σιδέρη με προέτρεψε να προσφέρω εθελοντική υπηρεσία. Όταν έγινε η κατοχή της Κύπρου, άρχισαν να έρχονται στην Αμερική πολλά παιδιά από την Ελλάδα και την Κύπρο με καρκίνο. Από τότε ξεκίνησα και εγώ να συμμετέχω και να στηρίζω όλους αυτούς τους ασθενείς, ώστε να γίνουν δεκτοί στο Ronald McDonald. Ο ρόλος μας ήταν να τους βρούμε γιατρούς, να τους τοποθετήσουμε στα νοσοκομεία, να τους πηγαينوφέρνουμε, να κανονίζουμε τις εγχειρήσεις, να περνάμε τις περισσότερες ώρες μας περιμένοντας να κάνουν εγχείρηση ή χημειοθεραπεία και πολλές φορές να φιλοξενούμε τους γονείς με το παιδί. Από το 1974 μέχρι σήμερα, 49 χρόνια, δεν σταμάτησα ποτέ να εργάζομαι με τα καρκινοπαθή παιδιά.

Ευγνωμοσύνη

Ο Αρχιεπίσκοπος Δημήτριος, η Αγκαθα, ο Μιχάλης Σιδέρης, ο πατήρ Γιώργος Στεφανόπουλος και η Νίκη Στεφανοπούλ

Ενα μεγάλο ευχαριστώ θέλω να πω στην κ. Angela Roldan, διευθύνουσα νοσηλεύτρια και εκ μέρους της ελληνικής και της κυπριακής μειονότητας, γιατί χωρίς αυτήν και εγώ δεν θα μπορούσα να έχω προσφέρει τόση βοήθεια. Αυτή η γυναίκα οτιδήποτε της ζήτησα για τους ασθενείς που έρχονταν από την Ελλάδα, ή την Κύπρο, δεν μου είπε ποτέ όχι. Για την Νίκη Σιδέρη δεν νομίζω ότι χρειάζεται να πω για την τεράστια ευγνωμοσύνη όχι μόνο τη δική μου, αλλά και όλων των ομογενών για τα 30 χρόνια που εργάστηκε αδιάλειπτα και με αυτοθυσία, για να απαλύνει τον πόνο και να δώσει χαρά στα πρόσωπα των οικογενειών που είχαν χτυπηθεί με το μεγαλύτερο πλήγμα που μπορεί μια οικογένεια να αντιμετωπίσει, δηλαδή να βλέπει παιδί άρρωστο από ασθένεια, χωρίς πολλές φορές γιατρεία. Η συνεργάτιδά της Σπυριδούλα Κατέχη και βοηθός της Νίκης Σιδέρη στο Ελληνικό Τμήμα του Ronald McDonald House τα τελευταία εννιά χρόνια προσφέρει και αυτή πολύ σημαντικό έργο και μαζί συνεργαζόμαστε πολύ αρμονικά. Είμαι ευγνώμων επίσης στις πάρα πολλές ελληνικές εταιρείες από όλη την Αμερική που δίνουν απλόχερα χρήματα για τις παθούσες οικογένειες και τον Γολγοθά που περνούν.

Η ζωή της σήμερα

Σήμερα ζω στην Αστόρια, αφού πέθανε ο σύζυγός μου και χειρίζομαι μαζί με τον γιο μου κάποια περιουσιακά στοιχεία. Είμαι ευγνώμων στη ζωή που μπορώ και εργάζομαι ακόμα, είμαι παραγωγική και μπορώ να προσφέρω στα παιδιά που έχουν ανάγκη. Η Αγκαθα μόνο μπροστά βλέπει και αυτό το εύχομαι σε όλους! Ευχαριστώ τον «Εθνικό Κήρυκα» και εσάς κυρία Κατσαγεώργη για την τιμή που μου κάνατε και τη δυνατότητα που μου δώσατε να πω στους ανθρώπους πόσο σημαντικό είναι να βοηθάμε ο ένας τον άλλον στις δύσκολες στιγμές μας. Και αυτό δεν χρειάζεται να το διαλαλούμε. Αρκεί να το κάνουμε και να μας βλέπει ο Θεός.

Η Αγκαθα με τον τέως Βασιλιά Κωνσταντίνο στους αρραβώνες του Πρίγκιπα Παύλου, που έγιναν στο Carlyle.

Η Αγκαθα με την Μαρί Σαντάλ και τον Πρίγκιπα Παύλο στο Carlyle.

Από αριστερά: Η Νίκη Σιδέρη, η Αραβέλλα Σιμωτά ως «Miss Greek Independence», η Αγκαθα και ένας φίλος τους.

Ο πρόεδρος της Κύπρου Γλαύκος Κληρίδης, ο Τζορτζ Λούις με τον Τζορτζ Λούις Τζ. και την Αγκαθα.

Σε χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν με την Νίκη και τον Μιχάλη Σιδέρη.

Πηγή: ekirikas.com